

Biblioteca Provincial

PALMA

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANY VI : NÚM. 120

SETMANARI MALLORQUÍ
Inca, 18 Juliol de 1925

Redacció Administració
Murta, 5. - Inca

CULTURA Y RELIGIÓN

El nostro estimat confrare «El Reino de Dios» en son darrer número publica un article sobre l'orientació que deven seguir els centres culturals catòlics i els orfeons de la nostra terra, en quina doctrina estam en completa conformitat, per això nos fèim nostre l'article i el copiam. Diu així:

Hace días, gozamos de un espectáculo de suma belleza escuchando algunas canciones del «Orfeoó Mallorquí».

Con atención entusiasta, contemplamos el resurgimiento de diversas entidades corales en nuestra patria, mayormente de aquellas que, dirigidas por hombres de arraigadas creencias religiosas, desde el primer día se impusieron la tarea de educar y afinar el sentimiento de sus individuos, por medio de nuestras melodías populares, eminentemente cristianas y delicadas.

Su trabajo bien merece nuestro aplauso. No solamente por el goce de belleza que proporcionan y la función educadora que realizan, sino porque, en estos tiempos calamitosos, en que todas y cada una de las cosas se conjuran para el daño de las almas, los orfeones sustraen a sus miembros de muchas diversiones peligrosas, cuando no haya otro móvil por el de guardar sus cualidades vocales, y mucho más, cuando se añade a esto las horas de reclusión a que obligan los ensayos y estudios.

Esto, aunque es poco, hay que agradecerse, dados los tiempos que corremos, callejeros y amigos de diversiones descocadas.

Los directores de centros culturales católicos, no debieran despreciar tan buen elemento de acción social, desde luego mucho mejor que el «foot-ball» y otros deportes físicos, que si desarrollan los músculos, achican y empobrecen las cualidades intelectivas, que son superiores.

No obstante, la dirección de esta institución requiere cuidado exquisito. Esta organización característica de Cataluña, no debe admitir en su desarrollo nada exótico. Y no nos referimos únicamente a las canciones, sino, principalmente, a las costumbres, y mil otras sutilezas, con que sabe infiltrarse por todas partes el espíritu mundano, característico de la época.

Todos los actos de nuestra vida, (no debiéramos olvidarlo nunca) han de redundar a mayor gloria de Dios, las diversiones incluso, que, por sobre todas ellas, debe reinar majestuosamente este principio. Los amigos que dirigen el «Orfeoó Mallorquí», por ejemplo, sin que ello suponga separarse de su cometido, no pueden despreñar este punto de vista, y en cuanto haya ocasión, incluir en sus solemnidades la función religiosa y la conferencia doctrinal.

Acostumbrar a los coristas, al principio de que, donde existe error o maldad, no cabe la belleza, y a que domine en ellos el

pensamiento de que, sin el aliento de la fe cristiana, no existiría nada de lo que constituye nuestra personalidad artística. Hacerles observar, cómo los mismos cantos populares, expresión genuina del sentir del pueblo, afirman y corroboran el juicio del eminente Dr. Torras y Bages: quien quiera separar a Cataluña de la Religión Católica, tendrá que renegar primero de Cataluña.

El «Orfeó Catalá», único y solo, ha entendido bien su cometido, y ha coronado de modo magnífico su extraordinaria labor, con la visita a Roma para ganar las indulgencias del Año Santo, y S. S. el Papa escuchó embelesado dos magníficas canciones. Los amigos del «Orfeó Mallorquí» ¿por qué no reparten este discurso para estímulo de sus cantores?

Por cierto que en abono de nuestra tesis, el cronista de «El Siglo Futuro» da un detalle interesante de aquella entrevista:

«Nuevamente el Papa, al pasar por la tribuna de los orfeonistas, en cuyas primeras filas se destaca el grupo de las jóvenes, tocadas con mantilla blanca, colocadas con todo recato, SIN PEINETAS NI OROS ADITAMENTOS ...»

Lo subrayado demuestra cómo puede cuidar un orfeó algo que importa más que todas las armonías.

El «Orfeó Catalá», verdaderamente Orfeó — como le llamó el Papa — ha entendido, por lo visto y de modo admirable, esta doble actuación porque abogamos. Importa mucho, cerrar la puerta de todas estas organizaciones a todo lo que es extraño a nuestros sentimientos y costumbres, tan eminentemente cristianas, más, muchísimo más que a los cánticos forasteros.

ARIALDO.

PENSAMENT D'ELISABET LESSEUR

Les dues bases de tota vida cristiana: penitència i humilitat.

La forma de tota vida cristiana: contemplació, després acció, en el sacrifici.

LLIBRE D'AMIC I AMAT

DEL BEAT RAMÓN LULL

(Versió al llenguatge vivent).

21 Vengé l'Amic a beure a la font on l'home qui no ama s'enamora quand beu, i se li doblen sos llanguiments. I vengué l'Amat a beure a la mateixa font per a redoblar a son Amic ses amors, en les quals enredoblassin ses llangors.

22 Malalt estava l'Amic i pensava en l'Amat; i l'Amat el cuidava, de mèrit el pexia, amb l'amor el beurava, en paciència el colgava, d'humilitat el vestia i amb veritat el curava.

23 Demanaren a l'Amic a on era son Amat. I respongué:—Veis-lo en una casa més noble que totes les altres nobleeses creades; veis-lo en mes amors i en mos llanguiments i en mos plors.

24 Preguntaren a l'Amic: ¿A on vas? Respongué: Venc de mon Amat.—¿Quant tornaràs?—Estaré amb mon Amat.—¿Quin temps estaràs amb ton Amat?—Tant de temps com seran en Ell els meus pensaments.

25 Cantaven els aucells en l'aubada i es despertà l'Amat, que és auba: i els aucells finiren llur cant, i l'Amic morí en l'aubada per son Amat.

26 Cantava l'aucell en el verger de l'Amat, i vengué l'Amic, qui digué a l'aucell:—Si no ens entenem pel llenguatge entenem-nos per l'amor; car el teu cant representa als meus ulls mon Amat.

27 Tengué sòn l'Amic qui molt havia treballat en cercar a son Amat; i tengué por de no oblidar a son Amat. I plorà per no adormir-se, i per a que son Amat no fos ausent a sa memòria.

28 S'encontraren l'Amic i Amat i digué l'Amat a l'Amic: No cal que'm parlis; mes fes-me senya amb tos ulls, que són paraules a mon cor, que te don allò que'm demanis.

29 Desobeí l'Amic a son Amat, i plorà l'Amic. I l'Amat vengué a morir en la gonella (vestit) de son Amic, perquè recobràs l'Amic lo que havia perdut, i donant-li major dó encara que lo que havia perdut.

30 L'Amat enamora l'Amic i no'l plany de son llanguiment, per tal d'esser més fortament estimat, i en el major llanguiment trobà l'Amic pler i delit.

PER CA-NOSTRA

MORT CRISTIANA

DE EMILI VERHAEREN.

Per tu sia la glòria i honor, mort cristiana,
 en mig dels bens del temps sola realitat,
 sol pa espiritual amb que l'ànima engana,
 dins els jorns passatgers, sa fam d'eternitat.

Que et sia dada glòria i honor, de dreta a esquerra,
 dins tota hora qui vé i passa, en tot moment;
 ton altar de banús bastit sobre la terra
 mescla sa flama a l'alta claror del firmament.

Que et sia dat honor a través les anyades,
 enterradora greu! o Mort! o negre amor!
 qui dins fes magres mans atures les jornades
 i qui omples de cel l'ull mort a la claror.

Mort de verges i monjos i mártirs de l'empiri,
 hossannas travessant els vastes cels llunyans,
 mort cenyida de focs i de clarors de ciri,
 o mort qui fas la vida! o Mort qui fas els Sants!

El just no tem un punt ta fidelitat sombra,
 ell guaita pardellà dels horitzons movents:
 què són els anys? Una ombra errant darrera una ombra,
 dins la boira enganyosa del espai i del temps.

GUILLEM COLOM, trad.

BALADA DE HENRY MURGER

ELS TRES VELLS DE MARIA BERTA

El primer vel de Maria Berta era d'un lli blanc més que la neu i filat de lils tan subtils com els que filen les filoses de la Verge. Maria Berta l'havia brodat ella Mateixa amb una garlanda de flors en seda, tan ben imitades que les abelles hi volaven.

Una sola vegada es posà son vel blanc, —el dia de sa primera comunió.

El segon vel de Maria Berta era de negra llana. Havia'l començat el jorn que sa mare era morta i ella havia romasa tota sola a casa. Era brotat de rams trists com

aquells dels arbres dels cementiris, i Maria Berta havia'l arrosat de totes les seves llàgrimes.

Una sola vegada es posà son vel negre, —el jorn que devingué la promesa del Crist, al convent de l'Ave Maria.

El tercer vel de Maria Berta era fet d'un esquinq de blau-cel. Era tot brodat d'estrelles i embaumava d'olors de paradís.

Era el seu àngel guardià qui le hi dongué, el jorn que ella se'n va muntar al cel.

J. P. M. trad.

Vida Municipal

Les Festes de nostros Patrons.—La Comissió municipal de Festes, té acordat que les dedicades als Sants Patrons d'Inca comensin el dia 29 d'aquest mes i acabin el Diumenge 2 d'Agost.

Per aquest darrer dia, l'empresari de la plassa de toros prepara una corrida de sis toros braus, ab tres matadors, tenguent ja contractats En Ventoldrà i en Pedrucho.

Un dels números importants de dites festes, será la venguda de la banda de música de Selva, primer premi del concurs regional de bandes celebrat a Palma, la qual donará un concert en el teatre principal, juntament ab l'orfeó inquer.

Edictes.—En el Bolletí Oficial d'aquesta provincia, s'han publicat dos edictes del Batle-President de nostro Ajuntament, posant de manifest an el públic el Registre Fiscal d'edificis i solars i el Padró de cédulas peronals.

Se poden presentar reclamacions a la Secretaría dins el termini d'exposició.

Ordes gubernatives.—El Batle Sr. Pujadas ha recordat a la guardia municipal els bandos i ordes donades, com son: prohibició de blasfemar i de fer escándol per la via pública; orde de tancar les tavernes a les dotse de la nit, escepte els disaptes i diumenges que podrán estar ubertes fins a la sortida de les funcions teatrals; prohibició de treure i trasportar fems durant el dia; prohibició de corre per dins la població, ab automovils, bicicletes carretons i demás classes de vehícols.

Petites Croniques

S'altre dia pujà a una deligència un matrimoni ja empès i s'assagué just davant una jovensana que anava a la fresca, sense anar vestida de pagesa.

L'homo comensà a mirar-la fitso per les escotadures del coll, braços i falde. Sa dona el tocà amb el peu per avisar-lo que no miràs d'aquella manera; però ell seguí en la interrogació de sa mirada, casi desvergonyida, en tal forma, que cridà l'atenció dels altres passatgers i comprometia la rubor d'aquella pobre atlota.

La dona tocava a son marit amb el colso perque no fes allò, fins que l'homo exclamà tot remolest:

¿Que m'has de reconvenir tu ara? Quand aquesta jova va tan fresqueta, tant.... ès que vol que li vegin la carn de tot lo que mostra, i jo, al mirar-la no li fas cap ofensa.

La jovensana cala els ulls i tornà vermeia com la grana i no sabia com sortir d'aquella situació que ella mateixa se havia creada per son vestit immodest.

Els passatgers un poc estorats feien sa mitja.

Es CA D'INCA.

SOLUCIÓ A LA FUGA DE VOCALS DEL NUMERO PASSAT

Si tu penes també pen
i així penam los dos.
No hi ha nom més amorós
que'l d'Esperança i Guem.

FUGA DE VOCALS

. n . v . d . d . . s v . d . s
¿q . . nt . s v . d . s t . n . . V . s ?
V . s t . n . . l . m . v . v . d .
. l . v . d . d . t . t d . s

Un bon periòdic és una missió perpètua a una Parròquia.—Lleó XIII.

Amb censura eclesiástica. Zip. Durán.-Inca.